

Arrest

nr. 306 744 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Venezolaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten en zijn vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 266 205 van 23 december 2021.

In het kader van zijn huidige verzoek brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan maar hij verwijst naar documenten, meer bepaald twee administratieve sancties en een arrestatiebevel, waarmee hij wil aantonen dat hij de vorige keer de waarheid vertelde. Hij belooft deze aan het CGVS te bezorgen. Op 10 december 2022 ontvangt het CGVS het arrestatiebevel.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 266 205 van 23 december 2021.

(ii) verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek geen nieuwe verklaringen aflegt. Hij verwijst naar nieuwe documenten waarmee hij wil aantonen dat hij tijdens zijn eerste verzoek de waarheid sprak.

(iii) het CGVS niet kan oordelen over documenten, met name de administratieve sancties, die niet worden overgemaakt.

(iv) het arrestatiebevel op zich niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen feiten in een ander daglicht te plaatsen.

(v) uit een analyse van de beschikbare informatie niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

(vi) uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk

groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Omtrent zijn niet overgemaakte documenten, met name de administratieve sancties, aan het CGVS voert verzoeker het volgende aan:

“Overwegende dat de CGVS verder stelt :

(...)

Dat dit motief nietszeggend is, nu niets onderzocht werd.

Dat verzoekende partij ervan overtuigd was dat deze documenten overgemaakt waren aan het CGVS.

Dat verzoeker deze documenten aanhecht aan huidig verzoekschrift.”

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat hij over documenten die niet worden overgemaakt aan het CGVS niet kan oordelen. Verder blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker de documenten aangaande de administratieve sancties zou hebben overgemaakt aan het CGVS en verzoeker laat voorts na bij zijn verzoekschrift een dergelijk bewijs voor te leggen. De Raad wijst erop dat de documenten die hij heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift “3. Documenten tuchtonderzoek en sancties”, reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek en toen reeds werden beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad.

10. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een arrestatiebevel overgemaakt aan het CGVS.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad sluit zich aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het voorgaande document in de bestreden beslissing:

“Wat het arrestatiebevel betreft, hierover verklaart u dat u het document in april 2022 ontving van een andere collega. U stelt dat het een mandaat is daterend van januari 2020, om u op te sluiten in de gevangenis voor

een zestal misdaden waarvoor u onderzocht wordt, waaronder landsverraad en burgerlijke ongehoorzaamheid (Verklaring volgend verzoek dd. 6 december 2022, punt 19). Deze verklaring blijkt effectief correct te zijn na lezing van het document. Er staat te lezen dat uw onmiddellijk aanhouding wordt bevolen in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar onder andere landsverraad en opruiing van gewapende veiligheidsdiensten. De veiligheidsdiensten van de politie en strijdkrachten worden in de brief tevens opgeroepen een signalement uit te vaardigen in alle luchthavens en internationale havens op Venezolaans grondgebied. Er moet op een aantal elementen in verband met dit arrestatiebevel gewezen worden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het document op zich en die de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in uw eerste verzoek onderstrepen. In de eerste plaats dient te worden ongemerkt dat de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan omdat u een kopie voorlegt. Daarnaast zijn er enkele vormelijke en inhoudelijke aspecten die de wenkbrauwen doen fronsen. Zo wordt uw geboortedatum foutief én onvolledig vermeld, als zijnde 4/0/1998, terwijl uw Venezolaanse paspoort stelt dat u bent geboren op 4 oktober 1989. Dat een aanhoudingsbevel een dergelijke vormfout bevat, is moeilijk verenigbaar met het belang van identiteitsgegevens in dit document. Voorts moet ook worden benadrukt dat dit document enkele maanden na uw vertrek uit Isla Margarita werd opgesteld en eveneens melding maakt van uw vertrek “in het tweede trimester van 2019”. Dat er al tuchtonderzoeken tegen u liepen op het moment van uw ontslag in 2019, dat u kort nadien probleemloos en legaal het land zou verlaten en dat nu blijkt dat er enkele maanden later een arrestatiebevel “met spoedeisend karakter” tegen u zou worden uitgevaardigd omwille van een strafrechtelijk onderzoek, is weinig consistent. Het kan bovendien bezwaarlijk doeltreffend of kordaat optreden van de Venezolaanse autoriteiten worden genoemd – een vaststelling die in lijn ligt met de vaststellingen gemaakt in het kader in uw eerste verzoek en die nogmaals de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten benadrukt. Daarnaast kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij uw bewering dat u pas in april 2022, nadat de beroepsprocedure rond uw eerste verzoek om internationale bescherming in België volledig was afgerond, op de hoogte werd gebracht van het bestaan van dit arrestatiebevel. Dit is zeer toevallig. Bovendien kan het instrumentele karakter van dit nieuwe document niet uitgesloten worden gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Venezuela en ook daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van officiële Venezolaanse documenten bijzonder relatief. Het arrestatiebevel op zich volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in een ander daglicht te plaatsen.”. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht op voorgaande analyse werpen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker: “Dat verzoeker in eerste instantie niet op de hoogte was van dit arrestatiebevel en daar dan ook geen rekening mee kan gehouden worden. (...) Dat het feit dat verzoeker slechts na afloop van zijn eerste VIB kennis kreeg van dit feit mogelijks ‘toevallig’ was, doch dat het ook logisch is dat verzoeker na afloop van zijn procedure contact opnam met het thuisfront om informatie te krijgen over de stand van zaken.”.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen, zoals blijkt uit het voorgaande aangezien hij pas na de afronding van zijn eerste verzoek (terug) contact zou hebben opgenomen met het thuisfront, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt dat het origineel zich allicht in het gerechtelijk dossier bevindt en dat het dan ook volkomen normaal is dat hij geen origineel kan voorleggen. De Raad merkt op dat verzoeker, ondanks het feit dat hij (terug) contact zou hebben opgenomen met het thuisfront, met zijn voorgaand betoog niet aantoont zich dienaangaande te hebben geïnformeerd.

Waar verzoeker stelt dat wat betreft de geboortedatum, het arrestatiebevel inderdaad onnauwkeurig werd opgesteld en algemeen opmerkt dat het perfect mogelijk is dat een vergissing begaan werd bij de redactie van het arrestatiebevel, wijst de Raad erop dat een dergelijke vormfout moeilijk verenigbaar is met het belang van identiteitsgegevens in een dergelijk document, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het document.

Verzoeker stelt: Dat verzoeker bij zijn verklaringen duidelijk gemaakt had, dat hij gevlucht was omwille van de procedure die tegen hem gevoerd werd. Dat het ook logisch is dat de autoriteiten niet ab initio een uitreisverbod of signalement van verzoeker verspreid hebben.”.

De Raad wijst op hetgeen omtrent zijn vlucht uit Venezuela via twee luchthavens werd vastgesteld in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 266 205 van 23 december 2021:

“Tot slot dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden waar hij er in de bestreden beslissing op wijst dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg van Venezuela naar België moeilijk verenigbaar zijn met de

door hem voorgehouden vrees voor de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Enerzijds tonen uw verklaringen hierover aan dat u niet als dusdanig geclassificeerd bent of zou staan als ‘gezocht’, anderzijds blijkt ook dat uw vrees voor tergekeer niet dermate groot is. Uit uw verklaringen en uw paspoort blijkt dat u uw land achtereenvolgens verliet via de luchthavens van Porlamar op Isla Margarita en Maiquetía op het vasteland. Slechts op één luchthaven moest u een controle ondergaan, namelijk in Maiquetía. Van deze laatste luchthaven is gekend dat er bij het uitreizen controles kunnen plaatsvinden. Ook u werd aan een grondige controle onderworpen, waarbij gepeild werd naar uw reisbestemming, het doel en de duur van uw reis, uw logement op uw reisbestemming en er ook een onderzoek gebeurde naar uzelf en uw beroep (CGVS I, p. 12). Volgens de achtergrondinformatie is een dergelijke controle niet ongewoon en veeleer de standaardprocedure. Het gegeven dat de Venezolaanse autoriteiten u na dit onderzoek lieten vertrekken, wijst er in ieder geval niet op dat ze u op het spoor zaten of u absoluut wilden viseren waardoor ze u niet zouden toelaten het land te verlaten. Het gegeven alleen dat u geen bijzondere controle of problemen kende in de luchthaven van Porlamar, welke de eerste plaats zou zijn waar de lokale autoriteiten van Nueva Esparta die u het meeste vreesde hadden kunnen ingrijpen, wijst erop dat u de autoriteiten u niet viseerden. Bijkomend moet ook worden vastgesteld dat u de confrontatie met de autoriteiten evenmin schuwde door via twee luchthavens te reizen waar de autoriteiten controles uitvoeren. Uw reisgedrag is dan ook alles behalve low profile te noemen. Dit is een zoveelste element dat aantoonst dat uw houding niet in overeenstemming is met uw vrees voor vervolging. (...)”.

De Raad sluit zich verder aan bij de commissaris-generaal waar hij in de bestreden beslissing stelt dat het optreden van de Venezolaanse autoriteiten bezwaarlijk doeltreffend of kordaat genoemd kan worden. Met zijn algemeen betoog dat eenzelfde gedraging zowel tuchtrechtelijk als strafrechtelijk kan beteugeld worden, doet hij geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen aangaande het arrestatiebevel.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn beweerdde problemen en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de zeer beperkte bewijskracht van het document die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, is dit document, wanneer het wordt beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerdde problemen.

11. Waar verzoeker stelt dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet voldoende actueel is, wijst de Raad erop dat hij zelf geen andersluidende/meer actuele informatie bijbrengt die een ander licht werpt op de vaststellingen uit de bestreden beslissing.

12. Uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt, blijkt niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela is veeleer het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie omtrent de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela die dezelfde is als de informatie waarop de analyse van de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela is gebaseerd. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

Waar verzoeker stelt dat het evident is dat hij in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen en dat er geen basisvoorzieningen zijn, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen. Verder stelt hij dat de kans dat hij zijn job terug zal krijgen minder dan nihil is. Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

De Raad wijst verder op hetgeen in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 266 205 van 23 december 2021 werd vastgesteld:

“In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“U erkent een goed leven te hebben geleid in uw land van herkomst. U had er een huis, auto en motor (CGVS I, p. 16). U was tevens vennoot in een bakkerij die u samen met een vriend uitbaatte en hielp indien nodig ook uw ex-schoonvader in de schrijnwerkerij. U beweert zich met uw werkzaamheden in de bakkerijen de schrijnwerkerij in uw kosten te hebben voorzien nadat uw loon bij de politie was stopgezet (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 12). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u met uw gezin naar Nederland reisde in 2011. Voor het afreizen naar België hebt u kunnen rekenen op de financiële steun van uw ex-vrouw die uw vliegticket bekostigde (CGVS I, p. 12-13). Er kan dus niet worden ingezien dat u meer dan andere Venezolanen zou worden getroffen door de crisis die op dit moment in Venezuela heerst.”

Verzoeker weerlegt deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.”.

13. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de Raad bij beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak. De verwerende partij heeft het COI Focus: “Venezuela: situatieschets” van 8 augustus 2023 en EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020 ter kennis van de Raad gebracht. Verzoeker heeft een wikipedia-pagina over het eiland Margarita in de deelstaat Nueva Esparta, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Venezuela, de COI Focus: “Venezuela: situatieschets” van 8 augustus 2023 en een artikel van 27 december 2022 van Insight Crime ter kennis van de Raad gebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Er wordt in casu niet betwist dat gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Venezuela, de veiligheidssituatie in de deelstaat Nueva Esparta moet worden beoordeeld.

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar, naast crimineel en politieel geweld, een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling (COI Focus 30 mei 2022, p. 32 e.v.). In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Nueva Esparta, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Nueva Esparta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing

14. Het verwijzen naar algemene informatie en het algemeen stellen dat hij wel degelijk een specifiek profiel heeft, nu hij niet heeft willen meelopen in het systeem, en dat hij bovendien slachtoffer riskeert te worden van 'rondvliegende kogels', en dat de weinige terugkeerders slachtoffer worden van afpersing of erger, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekers advocaat te verwijzen naar het verzoekschrift en te betwisten dat de situatie in verzoekers regio van herkomst zodanig is dat een terugkeer geen risico's inhoudt. Verzoeker was politieagent en loopt in die hoedanigheid een verhoogd risico. Hij verwijst naar de door hem bijgebrachte landeninformatie en persartikels, onder meer over de arrestatie van 35 personen, onder wie een journalist gespecialiseerd in de actuele conflictsituatie. Tot slot wijst verzoeker op de komende verkiezingen in Venezuela, waarbij president Maduro heeft beloofd dat deze vrij zouden verlopen bij een opheffing van de Amerikaanse sancties. Besluitend stelt hij dat in de bestreden beslissing en de beschikking de situatie in zijn land van herkomst onvoldoende werd geanalyseerd."

5. Verzoeker brengt ter zitting, waar hij zich beperkt tot voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 8 november 2023.

Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks concreet in op de inhoud van de beschikking. Waar hij zijn betoog richt op de huidige situatie in Venezuela en de (veiligheids)situatie in zijn regio van herkomst, met name de deelstaat Nueva Esparta, laat hij geheel na, door louter slechts algemene niet-onderbouwde formuleringen te opperen, een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking, in punt 12, uitgebreid en concreet wordt vastgesteld en gemotiveerd omtrent de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en voorts aangaande de beoordeling van de veiligheidssituatie in voornoemde deelstaat in het licht van artikel 48/4, § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat in de beschikking van 8 november 2023 wordt vastgesteld en geoordeeld dat bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Nueva Esparta, artikel

48/4, § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. De vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu dan ook niet.

Waar verzoeker op algemene wijze aanvoert dat hij politieagent was en in die hoedanigheid een verhoogd risico loopt en hij opnieuw verwijst naar de door hem bijgebrachte landeninformatie en persartikels, onder meer over de arrestatie van 35 personen, onder wie een journalist gespecialiseerd in de actuele conflictsituatie, herhaalt de Raad dat, zoals eerder in punt 14 van de beschikking werd opgemerkt, het verwijzen naar algemene informatie en het algemeen stellen dat hij wel degelijk een specifiek profiel heeft, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker toont op generlei wijze aan en maakt niet in concreto aannemelijk dat zijn terugkeer naar zijn regio van herkomst daadwerkelijk een (verhoogd) risico met zich meebrengt. Hij weet hierin niet te overtuigen, noch liggen er enigszins concrete elementen in die zin voor.

De Raad verwijst naar wat reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek werd geoordeeld, met name dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen, dat niet kan worden besloten dat hij in zijn land van herkomst wordt geviséerd door de autoriteiten, colectivos of regeringsgezinde groeperingen, dat de eventuele sancties waaraan hij in de uitoefening van zijn functie als politieagent zou zijn onderworpen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te worden genomen en dat zijn profiel als ex-politieagent die zich openlijk uitsprak tegen het regime en bevelen weigerde in casu op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Verzoeker laat voorts na zijn zeer algemene kritiek dat in de bestreden beslissing en de beschikking de situatie in zijn land van herkomst onvoldoende zou zijn geanalyseerd verder toe te lichten, uit te werken en enigszins te onderbouwen. Met een dergelijke algemene kritiek, die hij niet uitwerkt en/of enigszins concreet op de beschikking betreft, ontkracht noch weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen in de beschikking van 8 november 2023.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar zijn verzoekschrift en de komende verkiezingen in Venezuela zonder voorts in te gaan op en enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking te formuleren. Hij laat zo na hierop een ander licht te werpen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES